

selskaber ere jo kun voksede ud af samme Tanke som de saa højt priste Andelsforetagender. Det er den Vej, ad hvilken der gives smaa Kapitalister Adgang til at faa Del i Foretagender, som de ellers vilde være udelukkede fra, og der er ingen Berettigelse til at ramme disse Indtægter ganske anderledes end al anden Formue og Indtægt. Man kan derfor kun være tilfreds med, at Formueskatten af Aktieselskaber er bortfalden, men jeg vilde kun ønske, at man vilde gaa videre og ogsaa stryge den Skat paa Indkomst, som er bibeholdt for Aktieselskaber qua Selskaber. Der er ikke Tvivl om, at dette er en ren og skær Dobbeltbeskatning. Det har man vel i og for sig ogsaa haft en Følelse af, og derfor indsat denne Bestemmelse om, at det kun er, hvad der gaar ud over 4 pCt., der skal beskattes. Men naar andre Midler, der give mere end 4 pCt., ikke skulle beskattes dobbelt, hvorfor skal det da ske ved Aktieselskaber? Jeg er derhos tilbøjelig til at mene, at man ved denne Begrænsning til Udbytte over 4 pCt. vilde naa det man tilstræber i mange andre Tilfælde, medens den netop over for Aktieselskaber vil betyde mindre. Thi ved den Slags Foretagender er det et Særkende, at de enkelte Aar kunne give 10—12 pCt., og de ville da blive højt beskattede; men saa følges det af andre Aar, hvor de ingen Udbytte give. En ret høj Ekstraskat kan derfor godt tænkes sammen med et maaenaaarigt Gennemsnitsudbytte under 4 pCt. Det er derfor ganske urimeligt at opretholde Dobbeltbeskatningen af Aktieselskaber, og bliver det end mere, naar man samtidig har strøget den Bestemmelse, der tidligere var foreslaaet, hvorefter treaarige Opgørelser kunne lægges til Grund for Indkomstskatten. Jeg vil derfor haabe, at man vil stryge det 5te Stykke i § 5, og aller mest gælder det med Hensyn til Dampskibsselskaber, thi, medens vi her ere optagne af at lette — saa det ene, saa det andet Erhverv, bliver det da til, at Dampskibsselskaberne, som paa alle Leder og Kanter kun ere ydende til vort Samfund, i Stedet for Lettelse blive særlig stærkt beskattede, hvilket dog er ganske uretfærdigt og ubilligt.

Ved enkelte af de andre Lovforslag kunde der være nogle Smaabemærkninger for mig at gøre, men dem har man jo ikke Lov til i Dag at komme ind paa; jeg skal da indskrænke mig til disse Bemærkninger, som nærmest have skullet gaa ud

paa at slaa fast, at jeg ganske vist ikke tvivler om, at disse Love ville blive gennemførte, men jeg vil dog haabe, at det, inden de forlade Rigsdagen, maa lykkes at faa dem noget ændrede i Retning af ikke at blokke vor Statskasse mere end højst nødvendigt. Det kan ske ad to Veje. For det første ved, at man ikke vedtager dette Tilskud til Kommunerne. Ærede Medlemmer ville vide, at jeg aldrig har kunnet se det rimelige i dette Tilskud. Hvis de kommunale Opgaver ere saaledes begrænsede, som de bør være, er der ingen Mening i, at Staten deler ud til Landets Kommuner. Der kan være Mening i, at den overtager enkelte kommunale Byrder, noget, der dog ikke er nogen Grund til i Øjeblikket. Der er aldeles ingen Grund til, at man fra Fyn og Sjælland er med til at bekoste Vejanlæg i Jylland eller omvendt. Det var der Grund til, saa længe Hovedlandevejene vare Hovedforbindelserne mellem Landsdelene, saa var der noget, som kunde tale for det. Men efter at vi have faaet Jernbanerne til Hovedforbindelser, er der ingen Ting, der taler derfor, og vore andre kommunale Opgaver høre med samme Ret hjemme under Kommunerne. Jeg finder altsaa i og for sig det Spor, vi her ville komme ind paa, at Staten giver i al Fremtid $2\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig til Kommunerne, ganske forkasteligt. Jeg er endvidere enig med andre ærede Medlemmer i, at naar man for dette Tilskud fra første Færd har tænkt sig den Norm, at det skulde være i Forhold til Folketallet, og saaledes at de 35 pCt. gik til Købstæderne og Kjøbenhavn og de 65 pCt. til Landet, saa viser det: at vi allerede et Aar efter ere komne til ikke længere at ramme rigtigt her, idet det nu skulde være henholdsvis 39 og 61 pCt. — det viser, at det er et ganske forkasteligt Grundlag for denne Fordeling, der ikke bør knyttes til fastslaaede Procenter, men til Procent af det til enhver Tid værende Folketal. Det var altsaa den ene Vej, ad hvilken man kunde naa at blokke vor Statskasse lidt mindre ved denne Lejlighed. Den anden Vej er den, at man ved Ejendomsskyldens Fastsættelse til Staten kan komme lidt højere op, at det Afslag i sine Indtægter af faste Ejendomme, Staten gik ind paa, ikke føres længere ned end til 5 Mill. Kr. Det vil jo endda være at skænke Halvdelen af Skatterne paa de faste Ejendomme. Men selv om man kom til disse Forandringer, vil jeg ikke ved under Sagens videre Behandling at undlade at stemme imod, derved